

KOGI JÉRDÉS

Kétség se fért hozzá, hogy Montie Stein ügyes csalással több mint 100 000 dollárt lopott. Ahhoz se fért kétség, hogy egy nappal az elévülési törvényben előírt idő után tartóztatták le.

A mód, amellyel a közbeeső időben elkerülte az őrizetbe vételt, hozta létre a korszakalkotó pert a New York állam kontra Harlow Stein ügyben - minden következményével együtt. Ez vezette be a törvénykezésbe a negyedik dimenziót.

Ugyanis, ha hiszik, ha nem, Stein a csalás s a száz rongy eltulajdonítása után beszállt egy időgépbe, amelynek birtokába törvénytelenül jutott, és hét évvel és egy nappal előre állította a berendezést.

Stein ügyvédje egyszerűen fogalmazott. Az időben elrejtőzni alapvetően más, mint a térben elrejtőzni. Ha a törvény nem talál rá Steinre a hétéves szünet alatt, az a törvény baja.

A kerületi ügyész rámutatott, hogy az elévülési törvényt nem a törvény és a bűnöző közti társasjátéknak szánták. Eme irgalmas intézkedés célja: megvédeni egy tettest attól, hogy a végtelenségig rettegjen a letartóztatástól. Bizonyos bűnök esetében az őrizetbe vételtől való szorongás - úgymond - épp elég nagy büntetés. De az ügyész ragaszkodott hozzá: Stein nem szorongott semeddig se.

Stein ügyvédje rendíthetetlen maradt. A törvény szót sem ejt a tettes félelmének és rettegésének időtartamáról. Egyszerűen csak időbeli határt szab.

Az ügyész szerint Stein nem is élte át az elévülési időt.

A védelem szerint Stein most hét évvel idősebb mint a bűn elkövetése idején volt, s ezért átélte az elévülési időt.

Az ügyész kétségbe vonta ezt az állítást, mire a védelem előtárta Stein születési bizonyítványát. Stein 2973-ban

született. A büntett idején, 3004-ben harmincegy éves volt. Most, 3011-ben harmincnyolc.

Az ügyész azt kiabálta, hogy Stein fiziológiailag nem harmincnyolc, hanem harmincegy éves.

A védelem fagyosan rámutatott, hogy a törvény, ha az egyént épelméjűnek nyilvánítja, pusztán a kronológiai korát veszi figyelembe, amely csak úgy állapítható meg, ha a jelenlegi évszámból kivonják a születési évszámot.

Az ügyész kijött a sodrából, és tajtékzott: ha Stein ép bőrrel megússza, a törvény- könyvek fele hasznavehetetlenné válik.

Akkor változtassák meg a törvényeket, mondta a védelem, úgy, hogy számításba veszik az időutazást; de amíg a törvényeket nem változtatják meg, hajtsák végre betű szerint.

Neville Preston bíró egyheti gondolkodási időt kért, azután döntést hozott. Ez fordulópont volt a jogtörténelemben. Kár, hogy egyesek gyanítják: Preston bíró gondolkodásmódját megingatta az a leküzdhetetlen impulzus, hogy úgy fogalmazza meg döntését, ahogy megfogalmazta.

A döntés ugyanis ennyiből állt:

„Időbújócska, Stein úr megússza.”

1957